

تحلیل اشعار عبدالرحمن شکری بر اساس نظریهٔ باس و پلامین

جهانگیر امیری^۱، سمانه نوروزی^۲

^۱ دانشیار و عضو هیات علمی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

^۲ دانشجوی دانشگاه فرهنگیان، پردیس شهید مدرس سنندج، کردستان، ایران

چکیده

میان روان شناسی و ادبیات، پیوندی ژرف برقرار است. بدون شک، افکار و حالات روانی خالق یک اثر ادبی در اثرش جلوه گر می شود که نقد روانشناختی سعی بر معرفی بهتر او از لابه لای این آثار دارد. عبدالرحمن شکری شاعری مصری است که در سروده های او رنگ یأس و درماندگی بیشتر نمایان است که طبع حساس، روحیهٔ لطیف و مضطرب او و همچنین حوادث سیاسی و اجتماعی و رفتار هموطنانش از عوامل اصلی آن است. یکی از نظریات روانشناسی که به مطالعهٔ مزاج های انسان پرداخته است، نظریهٔ خلق و خوآرنولد باس و رابرت پلامین است. بر اساس این نظریه مزاج به سه دستهٔ فعالیت، هیجان و مردم آمیزی تقسیم می شود. آنها مزاج را محصول تعامل وراثت و محیط می دانند. بررسی زندگی و آثار شکری بیانگر مزاج هیجانی اوست. در این جستار، عوامل شکل دهندهٔ این مزاج، بیان و اشعار او نیز بر اساس محورهای اصلی این نظریه تحلیل شده است.

واژه های کلیدی: روان شناسی، عبدالرحمن شکری، باس و پلامین، نظریهٔ خلق و خو.

مطالعات هنر و فرهنگ

دوره ۴، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۸، صفحات ۱۴-۱